

IUNIE

Marti

Când ești puști, tre' să profiți de fiecare zi de naștere. Pentru că devii adult cât ai clipi și atunci s-a zis cu distracția.

Chestia e că, în primii trei sau patru ani de viață, zilele de naștere sunt complet irosite, fiindcă habar n-ai pe ce lume ești. Apoi ai doar câțiva ani buni înainte ca oamenii să înceapă să-ți cumpere de ziua ta produse de îngrijire personală și cămăși de costum.

Deci, dacă anul ăsta e ultima mea șansă, am de gând S-O FAC LATĂ.

Din păcate, nu prea știu cum să pun asta în practică. Ziva mea e în weekendul care vine și nici măcar n-am hotărât pe cine să chem și unde s-o țin. Dar astea pot să mai aștepte, pentru că în clipa asta mă străduiesc să-mi dau seama ce **DORINȚĂ** să-mi pun.

În fiecare an, primești o singură șansă să-ți pui o dorință care ar putea să-ți schimbe viața cu totul. Însă, atunci când vine clipa asta, presiunea e mult prea mare.

Așa că de obicei mă panichez și zic primul lucru care-mi trece prin minte.

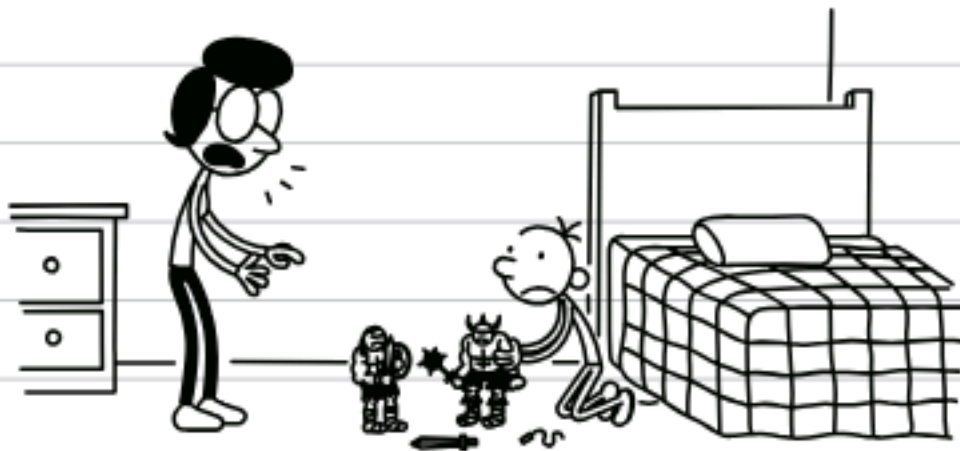

Mi-am tot stors creierii să găsesc o dorință bună pentru anul ăsta. Dar, până acum, nu mi-a venit nicio idee.

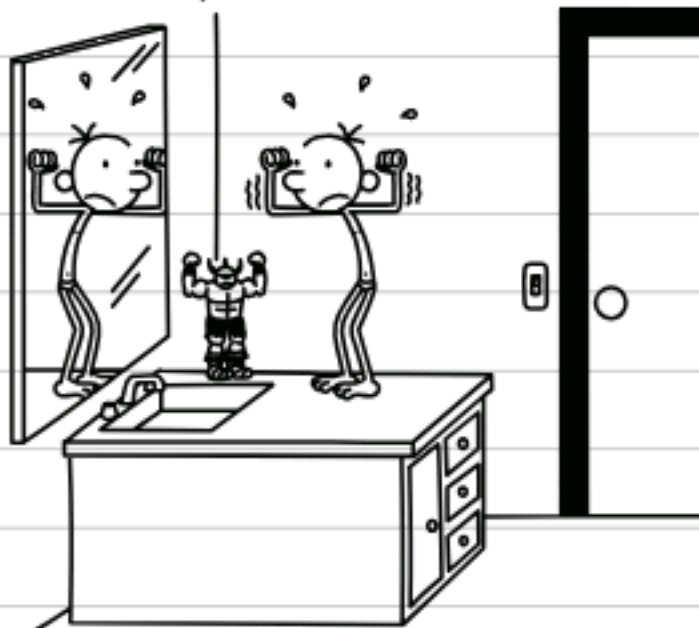
Când ești mai mic, e ușor să-ți pui o dorință, având în vedere că există mereu vreo jucărie pe care sperii să-o primești de ziua ta. La șapte ani, voiam niște figurine de acțiune foarte populare pe atunci.

Însă mama a zis că nu-i convine să am jucării cu „tipuri de corp nerealiste”, pentru că le scad copiilor stima de sine.

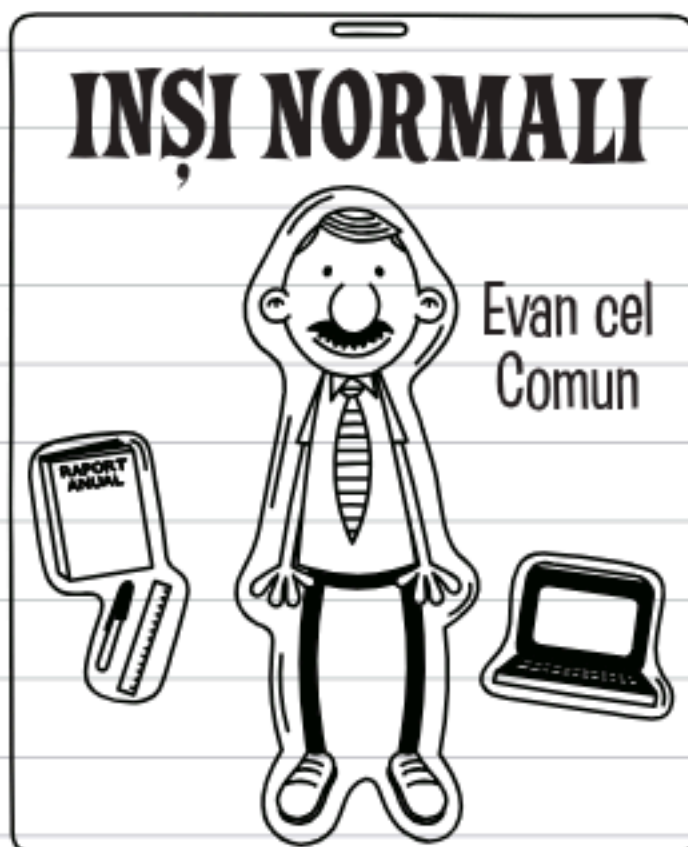

Faza e că, până să zică ea asta, nu m-am simțit nicio clipă rău în legătură cu corpul meu. Iar de atunci nu m-am mai privit niciodată la fel.

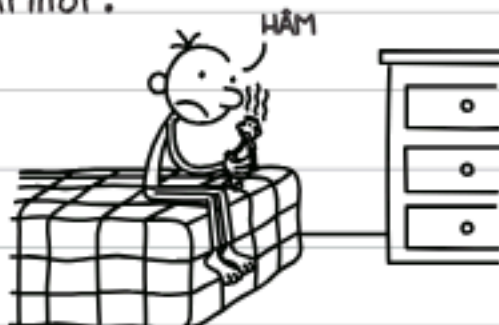

În cele din urmă, mama nu mi-a mai luat figurine cu Colosso-Men și a început să le înlocuiască cu unele de la magazinul cu jucării educative.

Deși corpurile noilor mele figurine erau mai realiste, nu era nici pe jumătate la fel de distractiv să te joci cu ele.

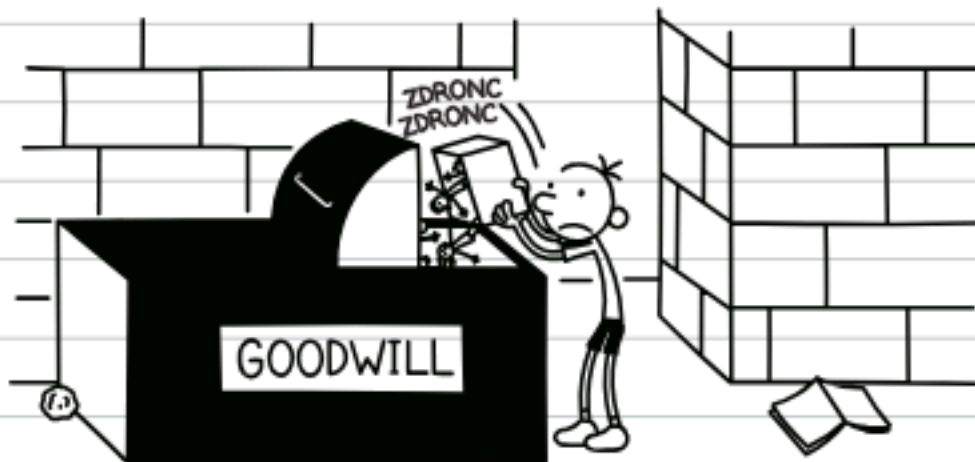
Părerea mea e că figurinele alea erau un pic **PREA** realiste. Dacă nu le spălai o dată la câteva zile, începeau să **MIROASĂ**. Iar mie îmi e îndeajuns de greu cu igiena **PROPRIE** ca să-mi mai fac griji cu îmbăiatul jucăriilor.

Mama s-a lăsat un pic purtată de val și mi-a luat atât de mulți Inși Normali, încât dormitorul meu a început să miroasă a vestiar. Consumam câteva tuburi de odorizant pe săptămână ca să țin sub control problema.

Într-un final n-am mai rezistat, așa că am dus toți Inșii Normali la containerul pentru donații al organizației Goodwill. Și m-am bucurat c-o să devină problema ALTOR puști.

Apoi am văzut un film în care jucăriile prindeau viață când nu era nimeni acasă și am început să mă simt prost că scăpasem de figurinele mele. M-am dus la Goodwill să întreb dacă mi le dau înapoi, dar doamna de la magazin a zis că, dacă le vreau, trebuie să le PLĂTESC.

Prin urmare, a trebuit să-mi cheltuiesc toată alocația ca să-mi cumpăr înapoi figurinele, și le scot mereu ochii cu asta.

Oamenii care fac astfel de filme nu-și dau seama cum îi afectează pe copii. Am văzut Pinocchio când eram mic și am fost convins că o să-mi crească nasul dacă mint. Țasta e motivul pentru care n-am crezut o iotă din ce zicea Gerald, vărul mamei.

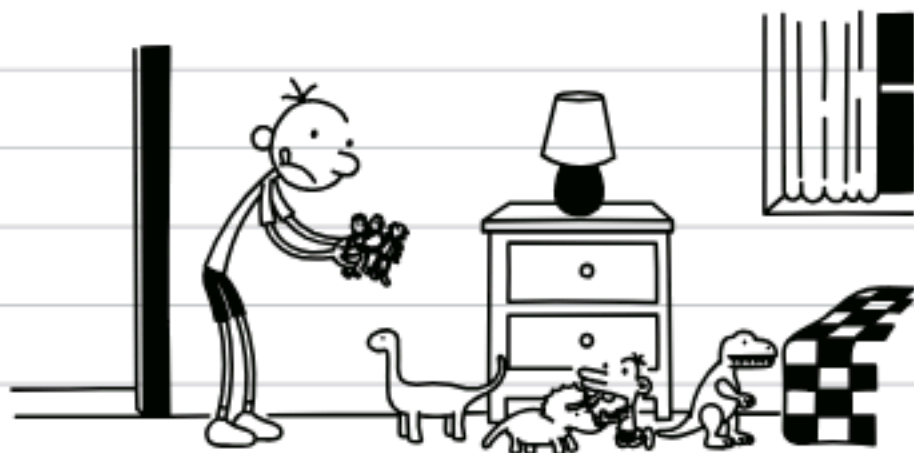
MĂ OPEREZ DE
APENDICITĂ SĂPTĂMÂNA
VIITOARE.

DA,
SIGUR!

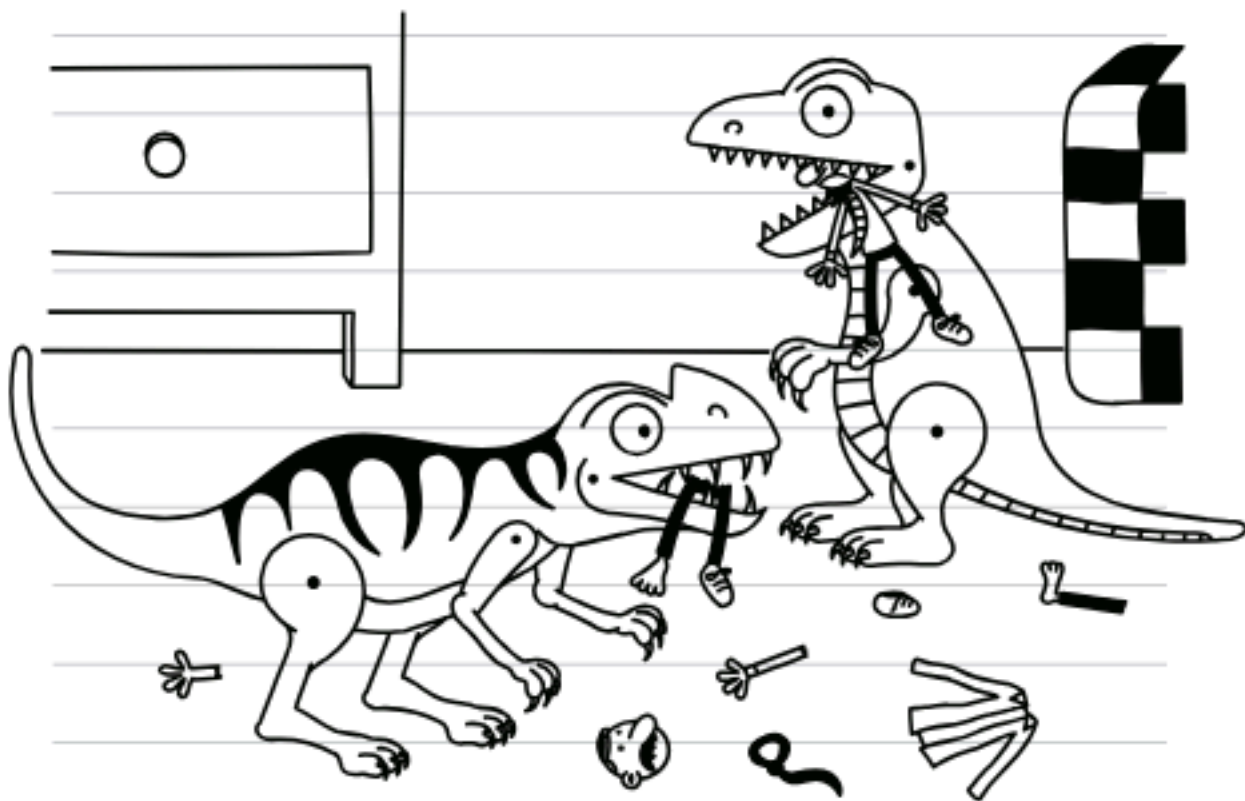
Odată ce mi-a intrat în cap că jucăriile mele sunt vii, mi-am făcut griji că sunt supărate pe mine pentru că încercasem să scap de ele. Și din cauza asta îmi era greu să mă concentrez la teme.

Anul trecut, i-am dat în sfârșit toți Inșii Normali
lui Manny, frățiorul meu, ca să-și bată el capul
cu ei.

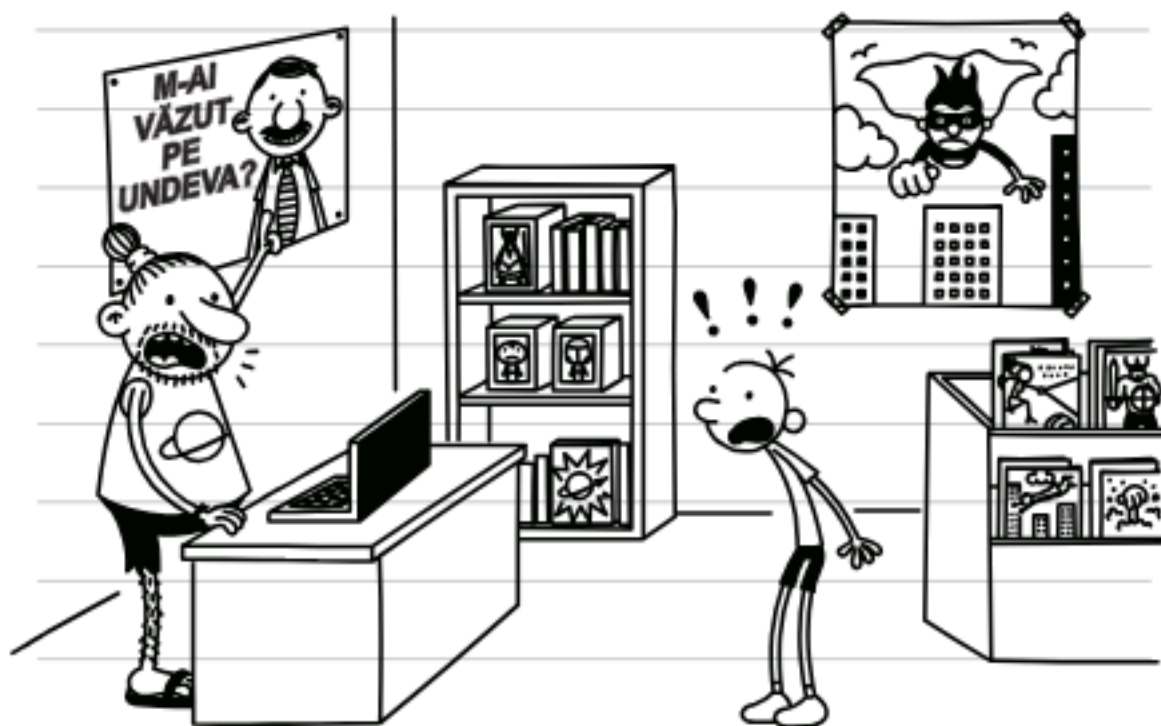

Dar asta s-a dovedit a fi o decizie GROAZNICĂ.
Fiindcă pe-atunci Manny era la apogeul fazei lui
cu dinozauri.

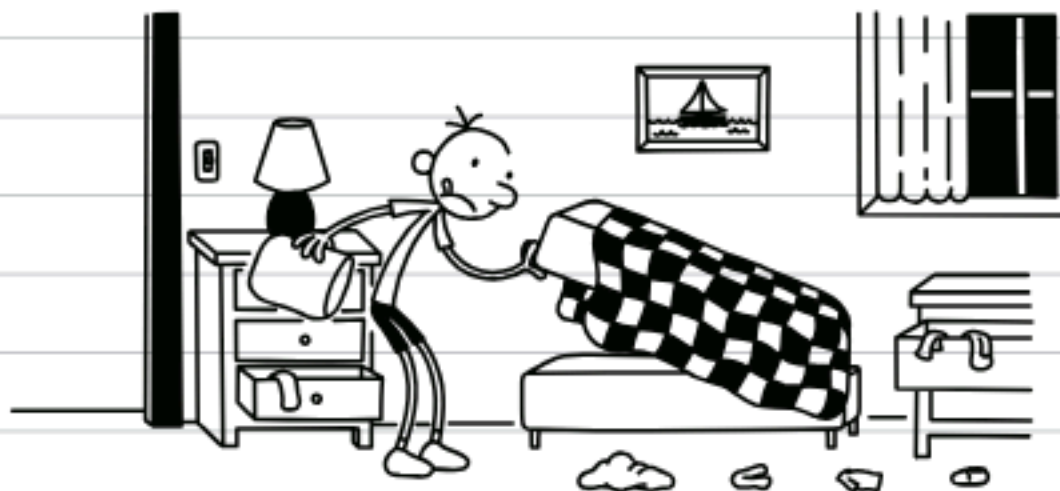
Se pare că Inșii Normali nu prea au avut succes la copii, din moment ce nu i-au mai produs.

Însă apoi s-a întâmplat ceva total neașteptat. Brusca, jucăriile alea care nici măcar nu plăceau nimănui s-au transformat în obiecte râvnite de colecționari și au devenit SUPER valoroase. La magazinul de comicsuri am aflat că un Evan cel Comun, în stare perfectă, se vindea cu vreo zece mii de dolari.

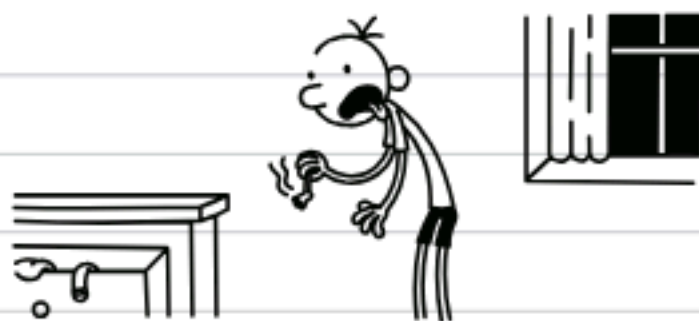

Am avut TREI Evan cel Comun și, dacă aș fi fost suficient de deștept încât să-i păstrez în cutia originală, acum aș fi fost pe punctul de-a mă pensiona anticipat.

Când am aflat cât valorează chestiile alea, am întors camera lui Manny cu susu-n jos sperând să găsesc un Evan cel Comun care să mai aibă toate membrele.

Am găsit un picior sub salteaua lui Manny și nici măcar nu știu de la care figurină era. După miros, se poate să fi fost de la Banalul Oliver.

Cred că acum sunt prea mare pentru jucării, de aceea trebuie să văd ce ALTCEVA să-mi doresc anul ăsta.

Singurul lucru pe care CHIAR îl vreau e o katana, una dintre săbiile alea șmechere pe care le folosesc samurarii și ninja. Dar am impresia că mama n-ar fi de acord cu așa ceva în casă.

Eu bănuiesc că ninja nu au mame, pentru că ele nu le-ar trece cu vederea nici JUMĂTATE din chestiile pe care le fac.

Mă întreb totuși dacă nu e prea puțin ce-mi doresc.
Poate ar trebui să-mi doresc ceva ȘI MAI ȘI,
gen un jet ski. Așa, mersul la piscină ar fi mult
mai distractiv.

Sau poate că sunt prea egoist și, de fapt, ar
trebui să-mi pun o dorință NOBILĂ, cum ar fi
pace-n lume.

Dar, dacă oamenii ar putea să-și dorească pace-n lume de ziua lor, mă întreb de ce nu s-a întâmplat asta până acum. Pun pariu că e din cauză că uneori SPUN că asta e dorința lor, deși în secret se gândesc la ALTCEVA.

Faza e că oricum nu-ți garantează nimeni că ți se împlinește dorința. Au fost destule dăți în care n-am primit ce mi-am dorit, deci probabil nu fac ceva cum trebuie.

Mereu mi-am încrucișat degetele când mi-am pus dorința, pentru că am crezut că așa ai mai mult noroc să primești ce vrei. Însă fratele meu Rodrick mi-a zis că am încurcat borcanele.